

Torturhandlinger vil endvidere kunne være omfattet af straffelovens 16. kapitel om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv mv.

Det fremgår af straffelovens § 147, at når nogen, hvem det påhviler at virke til håndhævelse af statens straffemyndighed, derved anvender ulovlige midler for at opnå tilståelse eller forklaring eller foretager en lovstridig anholdelse, fængsling, ransagning eller beslaglæggelse, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 3 år.

Endvidere fremgår det af straffelovens § 148, at når nogen, hvem domsmyndighed eller anden offentlig myndighed til at træffe afgørelse i retsforhold tilkommer, eller hvem det påhviler at virke for håndhævelse af statens straffemyndighed, forsætlig eller ved grov uagtsomhed undlader at iagttage en lovbestemt fremgangsmåde med hensyn til sagens eller enkelte retshandlingers behandling eller med hensyn til anholdelse, fængsling, ransagning, beslaglæggelse eller lignende forholdsregler, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Når nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, misbruger sin stilling til at tvinge nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, straffes den pågældende efter straffelovens § 150 med fængsel indtil 3 år.

Efter straffelovens § 146 straffes den, som begår uretfærdighed ved sagens afgørelse eller behandling, når den pågældende har domsmyndighed mv., med fængsel indtil 6 år. Begås handlingen med forsæt til velfærdssfortabelse for nogen, er straffen fængsel indtil 16 år.

Endelig følger det af straffelovens § 151, at den, som tilskynder eller medvirker til, at nogen, der er underordnet vedkommende i offentlig tjeneste eller hverv, forbryder sig i denne tjeneste, straffes uden hensyn til, om den underordnede kan straffes eller på grund af vildfarelse eller af andre grunde er straffri, efter den for den pågældende forbrydelse gældende bestemmelse. Straffelovens § 151 udelukker ikke ansvar efter straffelovens almindelige regler om medvirken (straffelovens § 23).

2.2.2. Endvidere kan nævnes bestemmelserne i retsplejelovens §§ 750 og 752 om politiets afhøringer af sigtede personer. Det følger af § 750, 1. pkt., at politiet kan foretage afhøringer, men ikke kan pålægge nogen at afgive forklaring, og at der ikke må anvendes tvang for at få nogen til at udtale sig. Efter § 752, stk. 3 og 4, må løfter, urigtige foregivender eller trusler ikke anvendes, og afhøringen må ikke forlænges alene for at opnå en tilståelse. Ved afhøring i retten finder § 752 tilsvarende anvendelse, jf. retsplejelovens § 754, stk. 1. Overtrædelse af de nævnte regler i retsplejeloven

kan efter omstændighederne straffes i medfør af bestemmelser i straffelovens 16. kapitel, herunder navnlig § 147.

2.2.3. Straffeloven gælder som udgangspunkt også for personer i det militære forsvar. Straffelovens regler suppleres af den militære straffelov i forbindelse med strafansvar for pligtforsømmelser begået navnlig af tjenstgørende militært personel. Af særlig relevans for torturhandlinger kan nævnes § 36, stk. 2, i militær straffelov, hvorefter den, der under væbnet konflikt forsætligt bruger krigsmiddel eller fremgangsmåde, hvis anvendelse er i strid med en mellemfolkelig overenskomst, som Danmark har tiltrådt, eller med folkeretlig sædvaneret, straffes med fængsel indtil på livstid.

Endvidere vil torturhandlinger kunne være omfattet af § 27, stk. 1, i militær straffelov. Efter denne bestemmelse straffes den, der i øvrigt groft tilsidesætter sine pligter i tjenesten, for pligtforsømmelse med bøde eller fængsel indtil 3 måneder. Efter § 27, stk. 2, kan straffen stige til fængsel i 1 år, når pligtforsømmelsen er af særlig grov karakter, eller når den har medført betydelig skade eller fare, og efter stk. 3 kan straffen ved forsætlig overtrædelse under væbnet konflikt stige til fængsel i 3 år.

2.2.4. Efter straffelovens § 21 straffes handlinger, som sigter til at fremme eller bevirke udførelsen af en forbrydelse, når denne ikke fuldbyrdes, som forsøg.

Efter straffelovens § 23, stk. 1, omfatter den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd medvirker til gerningen. Straffelovens bestemmelse om medvirken skelner ikke mellem hovedmand og medvirkende, og kriteriet er alene, om man har deltaget i en forbrydelse, uanset hvor stor eller lille den pågældendes rolle har været. Medvirkensbestemmelsen betyder bl.a., at en offentligt ansat, der foranlediger, at en ikke offentligt ansat begår en forbrydelse, kan straffes.

Efter straffelovens § 23, stk. 2, omfatter strafansvar for medvirken også den, der medvirker til at krænke et særligt pligtforhold, men selv står uden for dette. Det betyder, at medvirkensansvar f.eks. også kan pålægges i tilfælde, hvor en person, der ikke virker i offentlig tjeneste eller hverv, medvirker til en lovovertrædelse, der begås af en person, der virker i offentlig tjeneste eller hverv (f.eks. af bestemmelser i straffelovens 16. kapitel).

2.3. Forældelse

Efter straffelovens § 92 straffes en lovovertrædelse ikke, når der er indtrådt forældelse efter §§ 93-94. Efter straffelovens § 94, stk. 5, afbrydes forældelsesfri-